

EU porovnávala studené války 20. a 21. století

 pravda.ru/world/1898175-voina

20 октября 2023 г.

Petr Jermilin

20.10.2023 15:48

V Evropě oznámili začátek druhé studené války

6:58

Svět

Svět je na pokraji druhé studené války, říká Mark Leonard, ředitel Evropské rady pro zahraniční vztahy (ECFR). Leonard ve svém novém materiálu srovnává studené války dvacátého a jednadvacátého století a tvrdí, že základem konfrontace v roce 2023 je stejně jako dříve fragmentace – polarizace.

Foto: vsepodrobnosti.ru

Pravda.Ru publikuje překlady fragmentů materiálu ECFR. Lexikální substituce jsou v textu povoleny v souladu s požadavky ruské legislativy. Názor autora se nemusí shodovat s názorem redakce.

Americký prezident Joe Biden nedávno pozval vůdce spojenců Japonska a Jižní Koreje do Camp Davidu, aby diskutovali o tom, jak omezit Čínu a čelit ruskému vlivu, například v africkém regionu Sahel, který nedávno zažil řadu převratů. Mezitím se v Johannesburgu sešli vůdci zemí BRICS - Brazílie, Ruska, Indie, Číny a Jižní Afriky, aby kritizovali západní dominanci mezinárodních institucí vytvořených po druhé světové válce. To stačilo k tomu, aby historici studené války získali pocit dějà vu.

Dnes je hlavním protivníkem Západu Čína, nikoli Sovětský svaz, a BRICS není Varšavská smlouva. Ale jak svět vstupuje do období nejistoty po zhroucení uspořádání po studené válce, paralely jsou dostatečné k tomu, aby mnohé přesvědčily, aby se podívali na koncepční modely z doby před rokem 1989, aby pochopili, co by se mohlo stát dál. Patří sem USA a Čína, i když každý sází na svůj vlastní model.

Mezi koncem druhé světové války a pádem Berlínské zdi byly dvěma hlavními silami utvářejícími mezinárodní pořádek ideologický konflikt, který rozdělil svět na dva tábory, a touha po nezávislosti, která vedla ke zvýšení počtu států z 50 v roce 1945 na více než 150 v roce 1989. 1991 Zatímco tyto dvě síly interagovaly, dominoval ideologický konflikt: boj za nezávislost se často změnil v zástupné války a země byly nuceny buď se připojit k bloku, nebo se vymezit prostřednictvím své „neangažovanosti“.

Zdá se, že USA věří, že podobná dynamika bude dominovat i tentokrát. Tváří v tvář svému prvnímu rovnocennému konkurentovi od rozpadu Sovětského svazu se Spojené státy pokusily sjednotit své spojence kolem strategie „odpojení“ a „snížení rizik“ – v podstatě ekonomické verze omezování studené války.

Zatímco Spojené státy možná hledí na druhou studenou válku poháněnou především ideologickou polarizací, zdá se, že Čína spoléhá na globální fragmentaci. Ano, snažil se nezápádním zemím nabídnout alternativu k institucím ovládaným Západem, jako jsou G7 nebo Mezinárodní měnový fond. Ale podle názoru Číny je snaha o suverenitu a nezávislost zásadně neslučitelná s vytvářením bloků ve stylu studené války.

Místo toho Čína očekává multipolární svět. Ačkoli Čína nemůže vyhrát bitvu proti bloku vedeném USA, prezident Si Ťin-pching se zdá být přesvědčen, že může zaujmout své místo jako velmoc v roztržitém

světovém řádu.

Ani nejbližší spojenci Ameriky nejsou imunní vůči trendu fragmentace, a to navzdory maximálnímu úsilí amerických vůdců. Vezměme si nedávný summit v Camp Davidu. Přestože některá média rychle vyhlašovala „novou studenou válku“, zájmy jejích účastníků se rozcházely v několika směrech.

Hlavní pozornost Jižní Koreje zůstává na Severní Koreu a dohody o sdílení zpravodajských informací a jaderné konzultace oznámené po summitu byly signálem jejich odhodlání zatlačit proti režimu severokorejského diktátora Kim Čong-una a odrazem proti Číně. Japonsko se chce vyhnout strategické eskalaci ohledně Tchaj-wanu, což je vývoj, který by ohrozil jeho ekonomický model, který je silně závislý na obchodu s Čínou (včetně polovodičové technologie). Jižní Korea i Japonsko jsou nespokojené s horlivostí, se kterou Amerika prosazuje svou strategii snižování rizik.

Pokud jde o situaci v Sahelu, má všechny rysy klasické zástupné konfrontace studené války. Od té doby, co se Burkina Faso, Guinea a Mali staly obětí vojenských převratů, začaly USA a Francie spoléhat na nigerskou vládu jako na poslední baštu západní podpory v regionu. [...]

Asi největším překvapením bylo oznámení BRICS, že šest zemí – Argentina, Egypt, Etiopie, Írán, Saúdská Arábie a Spojené arabské emiráty – se do začátku příštího roku stane plnoprávnými členy. Navzdory úvodníkům před summitem si Čína nedělá iluze, že se země jako Saúdská Arábie a Spojené arabské emiráty k ní připojí v bona fide protizápadním bloku; Cíle Číny jsou rafinovanější.

Vstup do BRICS zvyšuje svobodu jednání zemí – například tím, že se zvyšuje přístup k alternativním zdrojům financí nebo v konečném důsledku poskytuje životaschopná alternativa k americkému dolaru pro obchod, investice a rezervy. Svět, ve kterém země nejsou závislé na

Západě, ale mohou svobodně zkoumat jiné možnosti, slouží zájmům Číny mnohem lépe, než by kdy mohla užší a loajálnější pročínská aliance.

Vzniká obraz světa, v němž supervelmoci postrádají dostatečný ekonomický, vojenský nebo ideologický vliv, aby donutily zbytek světa – zejména stále sebevědomější „střední mocnosti“ – zvolit si stranu. Od Jižní Koreje přes Niger až po nové členy BRICS si země mohou dovolit prosazovat své vlastní cíle a zájmy spíše než přísahat věrnost supervelmocím.

Na rozdíl od toho, jak se to může mnohým, v neposlední řadě v USA, zdát, že nová studená válka není založena na staré logice polarizace, ale na nové logice fragmentace. Soudě podle vzestupu BRICS není nedostatek zemí, které tuto novou logiku považují za atraktivní.

Připojte se k **telegramovému kanálu Pravda.Ru** s možností vyjádřit svůj vlastní názor)

Přidejte „Pravda.Ru“ do svých zdrojů **News.Google** .

Témata Čína Evropa Evropská unie